VI. évfolyam, 46. szám

1950 november 9

Ludas Matyi

— *A magunk erejéből építettük ezt a hidat!*
— *Igen, de ne felejtsd, hogy a magunk erejét a Szovjetúniónak köszönhetjük!*

70 fillér

Meghitt üzletfél

— Bocsánat, az elnök úr ebben az időpontban egy régi, meghitt üzletfele látogatását várja...
— Helyes. Én vagyok az.

Tehéntúró minősége...

Tudvalevő... nem, eddig nem volt tudvalevő, de ezentúl az lesz, hogy a tehéntúró minőségét külföldön egy olyan készülékkel határozzák meg, amely Magyarországon még nem kapható. A Tejtermékek Magyar Állami Ellenőrző Állomása (IX., Bakáts-u. 8.), amely a külföldre szállitott túrót ellenőrzi, szeretett volna egy ilyen készüléket szerezni. Már régebben szeretett volna. Már tavaly, 1949-ben. Megtudakolta, hol kapható. Megtudta, hogy Berlinben. Ezt hát megvesszük, mondta a Tejtermékek Magyar Állami Ellenőrző Állomása és előszámlát kért Paul Funke berlini cégtől. Kapott is: tíz USA dollárról.

— Ez nem vág földhöz bennünket — mondta a Tejtermékek Magyar Állami Ellenőrző Állomása s felkutatta hogyan kell megrendelni külföldről egy ilyen amerikai tízdolláros készüléket. Megtudta, hogy az Elektroimpexen keresztül. Persze mindezzel az idő kicsit elmult, 1950 lett és február 28-a, mire a Tejtermékek az Elektroimpexnél leadta a rendelést s feltürte az inge ujját, hogy egy héten belül az idegen készülékkel fogja ellenőrizni az exportálandó tehéntúrót. De volt ideje legyűrni az inge ujját, mert egyelőre csak az Elektroimpextől kapott értesitést, arról, hogy neki, a Tejtermékeknek, kell behozatali engedélyt szereznie. Mire a Tejtermékek több hatóságnál érdeklődtek s ebből az lett, hogy a Tervhivatal műszaki fejlesztési osztálya átküldte a megrendelést a Könnyűipari minisztériumhoz, amely vissza is küldte a megrendelő levelet, rajta a behozatalhoz való hozzájárulással. Na, ez is időbe került s így az Elektroimpexhez csak 1950 május 20-án került a megrendelés.

A Tejtermékek Magyar Állami Ellenőrző Állomása feltürte az inge ujját, hogy...

De aztán letürte, mert 1950 július 20-án az Elektroimpex arról értesitette, hogy a behozatalt csak abban az esetben tudja lebonyolitani, ha a Tejtermékek a Tervhivatalnál a tételre t e r v s z á m o t szerez. A Tejtermékek utánajártak s aug. 11-éig kiderítették, hogy a tizdolláros készülékhez, amelyet nem a magyar ötéves terv keretén belül állitanak elő, n e m lehet tervszámot szerezni. Augusztus 11-én kérte az Elektroimpexet, igyekezzék a beszerzés útjából az akadályokat elháritani.

— Magától értetődik! — felelte az Elektroimpex augusztus 21-én. — Megcsináljuk.

A Tejtermékek erre feltürték az inguk ujját, hogy...

De szeptember 6-án letürték, mert az Elektroimpex akkor értesitette, hogy importról nem lehet szó, amig a Tervhivatal műszerbizottsága a behozatalhoz hozzá nem járul. A Tejtermékek értesitették az Elektroimpexet, hogy jobban meg kell néznie az iratokat, mert a Tervhivatal a behozatalhoz már régen hozzájárult. 1950 október 13-án a Elektroimpex azt válaszolta, hogy régen igen, de újabban nem. Nem járult hozzá a készülék behozatalához s így annak importja lehetetlenné vált.

Mit nyúzzam a témát? 1950 okt. 31-én Vas Zoltán elvtárs ráirta a „Tehéntúró minőségét ellenőrző készülék késedelmes beszerzése” c. feljegyzésre:

— Ludas Matyi az anyagot felhasználhatja.

Mert kiderült, hogy minden rendben ment hivatalról hivatalra...

Csak éppen az Elektroimpex a megrendelőlapot az iratokkal együtt nem a Könnyű-, hanem a Nehézipari minisztériumba küldte át.

— Mi dolgom nekem a tehéntúróval? — kérdezte a Nehézipari minisztérium s kitörölte a megrendelést a listából. Ennek következtében a Tervhivatal — természetesen — nem is engedélyezte a készülék behozatalát.

De mihelyt a Tervhivatal Ellenőrzési főosztálya a tévedést kiderítette, Vas Zoltán a 10 dollár engedélyezéséhez azonnal hozzájárult s az Elektroimpex október 27-én az engedélyt megkapta.

És a Tejtermékek Magyar Állami Ellenőrzési hivatala most már végleg felgyürte ingujját, hogy a tehéntúrót az idegen készülékkel ellenőrizze...

GÁBOR ANDOR.

Amerikai „igazság”

— Mit követtek el már megint ezek a rézbőrűek?
— Jelentem alássan, elszívták a békepipát!
— Ahá, békepropaganda! Fejenkint hat év!

— Itt van az utasítás a bürokratikus ügyintézés megszüntetésére.
— Rendben van, én már át is veszem, láttamozom, aláírom, aztán sorszámozzák, iktatják, lebélyegzik, kartotékozzák, ellenőrzik és illetékes helyre továbbítják.

Érdekes! Az előbb még semmi baja se volt annak a fiatalembernek. Ott állt a sarokban az asztalok között, mintha kettőig se tudna számolni, aztán hirtelen rángatni kezdte a ballábát! Szegény! „Valami idegdolog lehet, — mondta Béla, az orvos, mikor észrevette — a vasomotorikus idegvégződések megbetegedése idézi néha elő, hogy a beteg minden átmenet nélkül rángatni kezdi az egyik lábát.“

Abbahagyta a diagnózist, mert az illető most a jobblábát is rángatni kezdte. Megdöbbentő látvány volt, ahogy ott állt és hol a ballábát, hol a jobblábát emelte fel és kirúgott vele oldalt.

— Erős sokk! — mormogta Juci, aki ápolónő volt régen.

A különben ép és egészséges fiatalemberen most egészen kitört a roham. Derekát hirtelen behajlította — „a hastáji érző idegek görcsös összehúzódása“, fújtatta Béla, az orvos — nyakát előreszegte, jobblábát behajlítva felrántotta a melléig, aztán vissza ugyanezt a ballábbal, majd jobbláb hátrafelé kilendítve, ugyanakkor jobbkézzel fel- és lefelé irányuló mozgást végez, amely a karizmok izomrostjainak szaggatott rángatózásából ered, — Juci diagnózisa szerint.

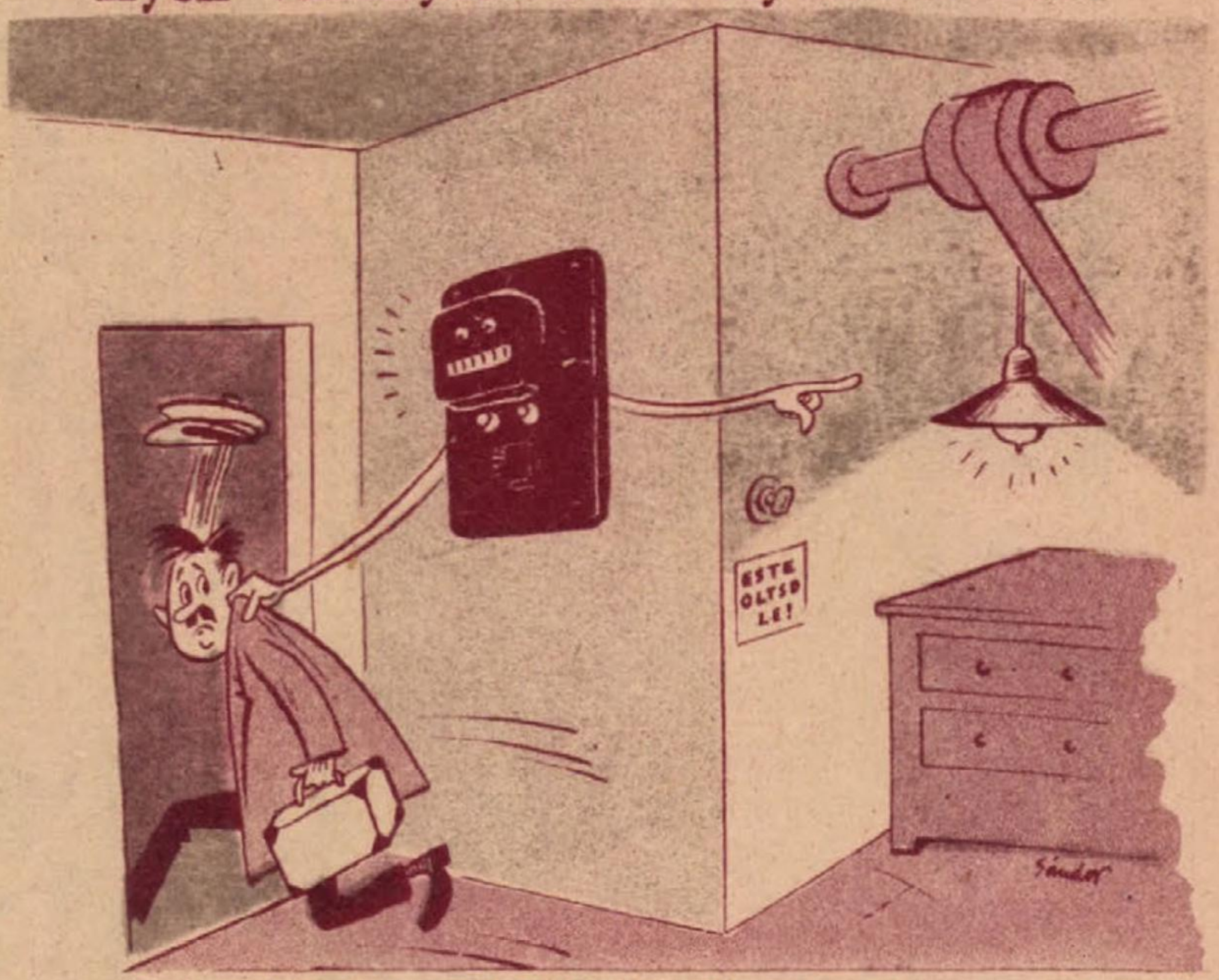
Kimeresztett szemmel néztük. Most már a feje is mozgott. Minden pillanatban vártam, hogy habzani kezd a szája.

— Rettenetes! — mondtam. — Rettenetes betegség... Te orvos vagy, adj neki egy injekciót... vagy mit tudom én... Csak van valami gyógyszere ennek a borzalmas idegrángatózásnak?

— Van! — szólalt meg Lali, aki eddig hallgatott. — Ne játszon a zenekar buggi-vuggit, sambát és swinget!

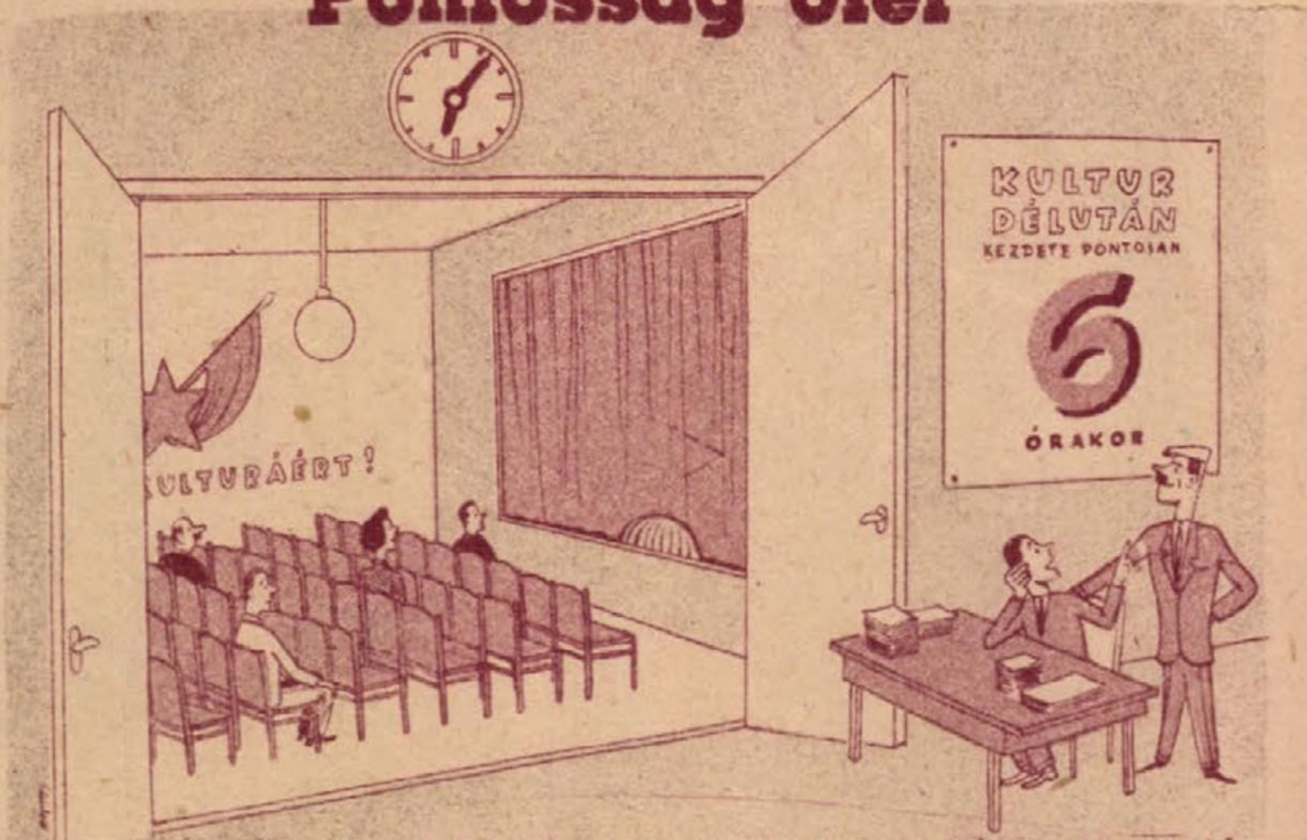
V. A.

Ilyen villanyóra sok helyen kellene!

— Hé, szaktárs! Te most hazamégy pihenni. De azt nem bánod, hogy én tovább dolgozom, mert égve felejtetted a lámpát?!

Pontosság ötér

— Nagy sikernek igérkezik a mai előadás, kultúrvezető elvtárs. Még csak öt perccel mult hat óra és már kezdenek jönni. Mire félnyolckor elkezdjük, zsúfolva leszünk.

Szép magyar beszéd

Minapában cikket írtak a lapok: — nem tudnak már magyarul a magyarok. — Nosza, menten hallgatóztam szerteszét — s megütötte fülemet egy párbeszéd. — Műhelyéből jött a férj, a főszabász, — s míg ebédjét frissíti a gőz, a gáz, — megkérdezte feleségét, Mancikát: reggel óta ugyanvajjon, mit csinált? Mancikából a szóözön eleredt — s mondta ő, (de vajh mi nyelven?) ezeket:

— „Vixeltem és klopfoltam. Stikkeltem és stoppoltam. Felsúroltam a gangot. Feltettem a firhangot. Jó sparherden föl jó koszt: süttem snitzlit, főztem szószt. Dinszteltem kis kompótot. Felvertem egy kuglófot. Relniben egy tepsi keksz… Ha nem tetszik, elmehetsz! Reszkírozok egy agyőt. Nincsen pardon nálam, — sőt!" —

A sok t.tten ámult, bámult a szabász. — Látta, itthon jó kezekben van a ház. — Kérdéseket most Manci, a nő, adott: — Hát, te férjem, hogy töltötted a napot? — Mit varrtál ma, meséld el a divatot? — Kis szabászom, te vagy erre hivatott!…

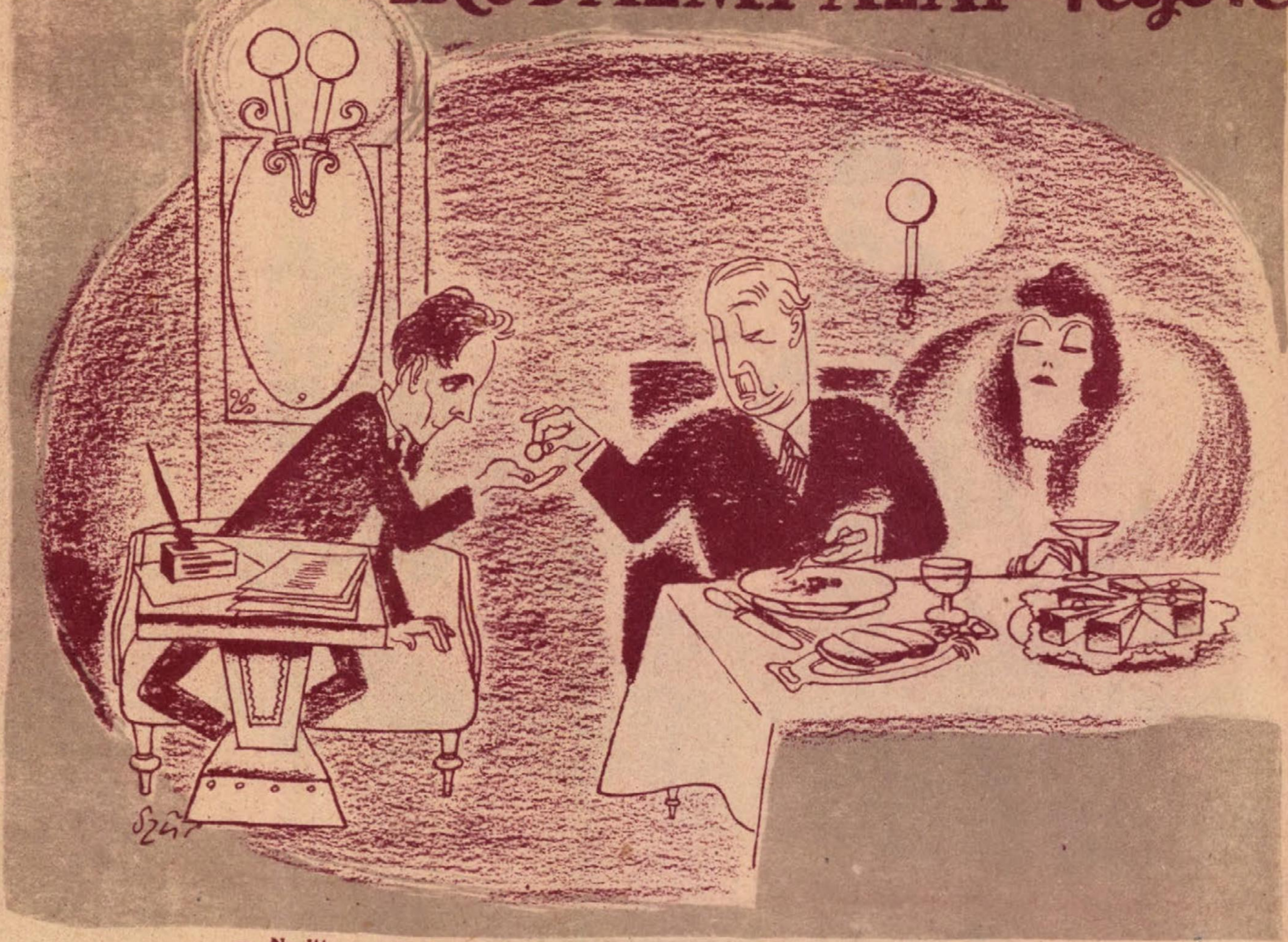
A férj magát nem kérette sokáig, — a divatot mondta fejtől bokáig:

— „Varrtam revert, manzsettát. Sikkes most a sveifolt hát. Slusszban szűk és ez nem vicc: cippzáras most minden slicc. A díszítés mindenhol: pié, plisszé, passzé, hól! Stílusos a prémezés. Dekoratív, ha kevés. Garantálom, sokat ér hátul egy kis dragonér… Nem sablonos a fazon, ha pár klipsz is van azon… Roppant fess és roppant jó, ha kosztüm, ha robmantó." —

…Így beszéltek Mancikáék, óh, nagy ég! — Ezek után én csak annyit mondanék: — magyar nyelven olyan kevés nép tanul, — legalább már mi beszéljünk magyarul!

K. T. L.

IRODALMI ALAP régen

— Na itt van barátom két pengő kávéra, de aztán szép legyen a vers..

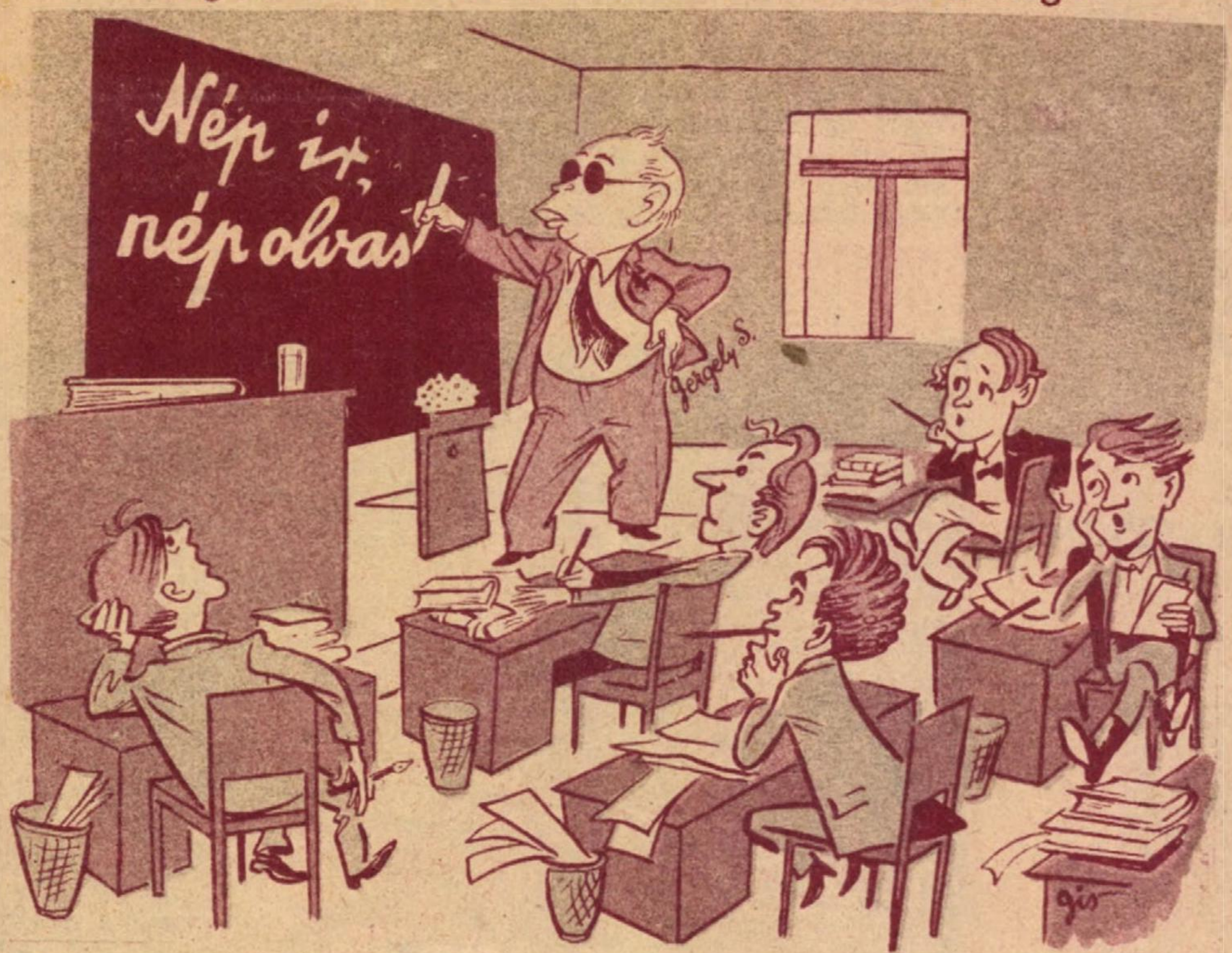
Irodalmi Ujság

A magyar írók lapja

Bemutatjuk az Irodalmi Ujság f e j é t

Megalakult a Fiatal Írók Munkaközössége

KI EZ?

A munkás, akinek földje van és se ott nincs, se a gyárban.

Fáradtolaj beszolgáltatás fontos népgazdasági érdek!

A mi kis kultúrcsoportunk

A mi kis kultúrcsoportunk jónéhány tagból áll, egyik kötelességtudóbb, mint a másik. A másik pláne kötelességtudóbb, mint az egyik, eszerint közösségünk a tökéletesség orma.

Ha mi előadásra készülünk, láz lepi el a tagokat, izgalom tépi az idegeket és transzban van a nép, mert szeretjük a kultúrát és szeretünk szerepelni. Három vers, két jelenet, szólótánc és kórus lesz a nagy látványos műsor s amikor az elképzelés már szinte valóság, kiírjuk az első próbát.

Négy az óra, mikor elkezdődik a próba, ez még csak az első próba összeolvasással, és beolvasással a későnjövők felé. De beolvasásra nem kerül sor, mert nem jön senki, akinek be lehetne olvasni. Csak a kultúrvezető olvas be saját magának — én birka, én birka, én igen nagy birka, mért vállaltam ezt a funkciót?

Igy hát a kultúrvezető, bizonyos Babincsák, idegpróbát tart. Roskadtan ül egy karszékben, szájából cigaretta és káromkodás lóg, de különben a helyzet változatlan. Közben, hogy a helyzet változó legyen, mégis megérkeznek az aktivák, mentegetik a villamost, a buszt, a strumát, ami miatt elkéstek és fél hat felé elkezdődik a próba. Csibi, az önprimadonna-jelölt álaktiva közli, hogy már akár neki se kezdjen, fél hétre jegye és jegyese van a moziban.

A kultúrfelelős erre lélekrebeszélést tart — de elvtársak, kedves barátaim, sorstársaim, mi lesz, ha már az első próbánál is késtek ésatöbbi, ésatöbbi. Ez persze unalmas a népnek, a lemez régi és lejárt, minden valamirevaló kultúrfelelős ismert nagyáriája.

Csapenka közli is:

— Az én szerepem rövid, mint az egér farka, ha itt sem vagyok, el sem jövök, mire színpadra lépek, a szövegtudás tombol bennem, mint az orkán.

Ez megihleti a társaságot, többen visszanéznek a multba, amikor a „Beléndeki kecskét" játszották, egy fél szót sem tudtak kívülről, ha-ha-ha-ha-ha-ha és mégis tapsoltak (a rokonok), ha-ha-ha-ha-ha-ha.

Am az idő halad, az előadás egyre közelebbi mumus lesz — úgye mondtam nektek, úgye mondtam nektek, hogy tanuljatok, hajtogatja Babincsák mester a magáét s borzalommal gondol rá, hogy Cencér, a főszereplő úgy makog, mint hatvan papagáj.

Pedig a gyerekek lelkes elhatározással mondták annakidején — majd tanulunk otthon a meleg ágyban, papa mondja a végszót, mama mondja a kritikát s végül is ki a fene magol dunyhacihák között, mikor lélekjelenlétre is rá lehet bízni az egészet. És eljő a nagy nap, a fagy és a forróláz váltogatja a kultúrfelelőst, a csoport azonban bízakodó, príma súgó akadt, direkt orvos által rendelt derék férfiú.

Függöny föl: éppen Kecsmár Tibi beszél, mint Tódor, a piskótagyári bércsaló.

— Megérdemeltem szaktársak… meg… izé… (te súgj, mert szecskává aprítalak…) érdemeltem én… (súgj, te isten átka, súgj…) ő… o… e… i… j… k… (Súgj…) …d …h (súgj…)

A darab megy, a közönség nem is sejti, miféle vihar, miféle kórság emészti a szereplőket, — Cencér „szeretem a mákostésztát" helyett aszongya „hidegvizes borogatást rá".

Súgó (verítékben úszva): Szeretem a mákostésztát. (Te marha… a mákostésztát…)

Cencér (meredt füllel, mint egy báva lúd): Szeretem a… szeretem a hidegvizes… a mákosvizes… tésztás borogatást… izé…

A színfal mögött a kultúrfelelős pályaválasztáson töpreng, meg azt vacogja: megállj Cencér, megállj, lesz neked nemulass.

De a kultúrvezető nem sokáig vacog, mert be kell ugrani egy vénasszony szerepébe. Kerti Lili ugyanis végül úgy döntött, hogy tizenhétévesen nem játszik nagymamát. Különben más baj nincsen, hiszen a közönség nem lát a kulisszák mögé.

Végül függöny le, dörgő taps, éljen, hogy volt, hurrá, mindenki tapsol, nem vitás, forró siker ez a mai nap, nemdebár Babincsák elvtárs?

— Hát igen — lihegi Babincsák—, de képzeljétek el, milyen sikerünk lett volna, ha lelkiismeretesebben készülünk.

Es neki van igaza.

Nagy S. József

Egy newyorki mozi előtt

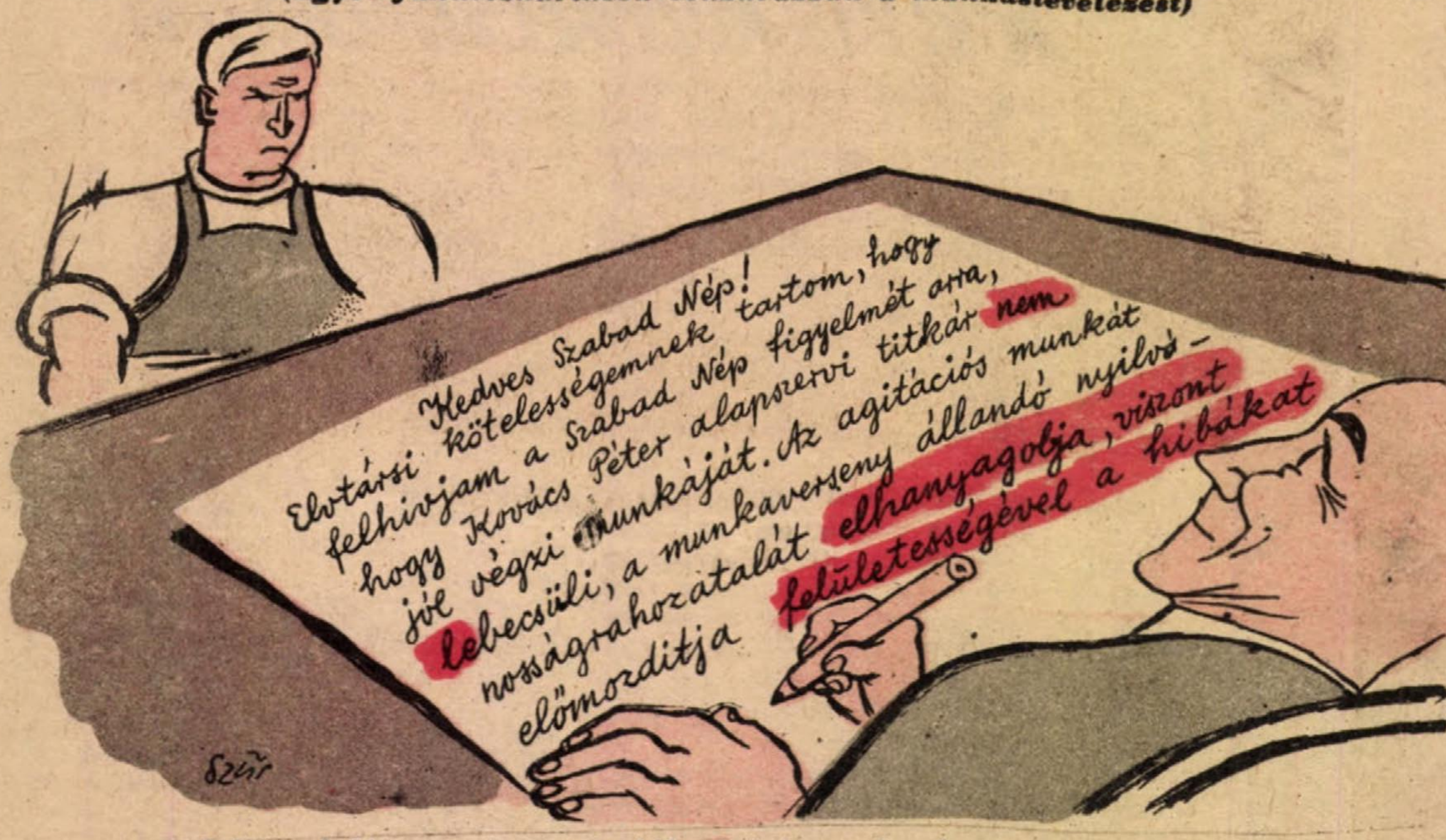
— Te Tommy, ez éppen nekünk való film…

JUGOSZLÁV HELYZETKÉP *a közeljövőből*

Egy kis kozmetika

(Egyes funkcionáriusok cenzurázzák a munkáslevelezést)

— Látja elvtársam, így már kifogástalan a levele...

Vitorlás gyerekkocsi

fiatalkorúak részére az V. kerület belterületén, ahol napközben tilos az emberi erővel hajtott járművek használata.

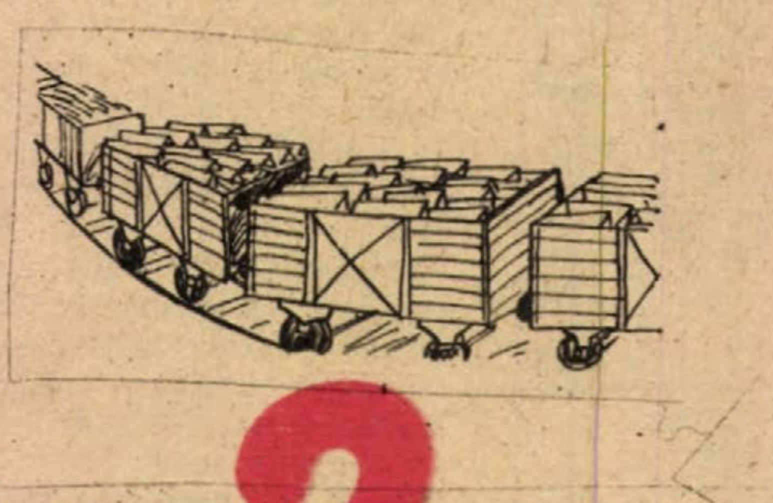
Aktuális állatkert

— Mondd Pityu, ez uralkodott a tibeti nép felett?

— Hát ha nem is éppen ez, de valami nagy állat lehetett az is...

Tanulságos történet a MASPED-ről

A rövid és szomorú tény a következő.

A Tiszamenti Fűrészek szegedi és szolnoki telepe részére a LIGNIMPEX a Szovjetúnióból fenyőgömbfát importált. A fenyőgömbfa jó fa, hasznos fa, nagyon kell nekünk, ezért segített rajtunk a Szovjetúnió. A fa megérkezett és a MASPED vállalta a szállítmányozást. Eddig a dolog csodálatosan rendben van. Volt azonban a MASPED-nél egy Simonyi Andor nevezetű egyén, aki így gondolkodott: ha én most ezt a szállítmányt simán leszállítom, akkor a szállítmány ugyan simán lesz leszállítva, de senki sem fog tudomást szerezni arról, hogy Simonyi Andor a világon van. Ha azonban kissé elkomplikálom a dolgot, az mindjárt más. Akkor mindenki rólam fog beszélni, ami nagyon jó dolog. Nosza, fogta magát és irányvonatokat képzett, titokban, suba alatt rangrejtve. Egyszóval önkényesen. Ezekkel az irányvonatokkal aztán addig játszott vonatosdit, míg sikerült elérnie, hogy Budapestre kétszerkétszáz köbméter fával több szállítódott, mint kellett, viszont a szegedi és szolnoki üzem nyersanyaghiány miatt leállt. Ez a manőver meg is hozta gyümölcsét, mert a Budapestre szállított többlet továbbirányítása, kirakása, újraberakása, kocsiálláspénzek és fuvarköltség-különbözet 90.000 forint kárt okozott az államnak, míg a szegedi és szolnoki üzemek leállása csupán 10.000 forintba került. Ez összesen, ha jól számoljuk, 100.000 forint. Simonyi óbester elégedetten dörzsölgette kacsóit, de nem sokáig, mert valaki megragadta ezeket a kacsókat és gazdáját a fegyelmi bizottság elé vezette. Így tehát Simonyi mester elérte célját, mert a közeljövőben sokat fognak beszélni róla, bár azt hisszük, hogy ő nem így képzelte.

Mi ebből a tanulság?

Elsősorban az, hogy a bürokráciát valóban nem lehet egycsapásra megszüntetni, még sok-sok csapásra van szüksége.

Másodsorban az, hogy addig járnak az önkényesen képzett irányvonatok Pestre, míg az ilyen bürokratákat le nem törik.

Amerikai élményeim

Henry Ford

Mindenki tudja, hogy a lincselést és a dollárt Amerikában találták ki. De a dollárt talán még a lincselésnél is jobban szeretik.

A dollár náluk az a joker, ami szeretőt, családot, boldogságot, meggyőződést, igazságszolgáltatást, barátságot és mindent pótol, ami előtt letérdelnek és imádják, tisztelik mindenekfelett.

Ha szép lányt lát az amerikai, így áradozik róla: „She looks like a million dollars." (Olyan szép, mint egymillió dollár.) Ennél szebb nő még Amerikában sincs. És ebben nekik van igazuk. Mert olyan szép, mint kétmillió dollár, nő már nem lehet, legfeljebb két nő.

A dollárnál csak egy dolgot imádnak jobban a tengeren túl: a sok dollárt, a még több dollárt és azt, akinél ez a még több dollár megtalálható.

Sokáig éltem Detroitban, a nagy Henry Ford hazájában és nagyon jól ismertem magát a „nagy" Henryt, személyesen.

Megható volt, hogyan imádták, tisztelték, idézték ezt a sovány, hosszú és végtelenül műveletlen, bár ostoba alakot, aki a milliomosságot választotta más mesterség helyett és aki egy napon rádöbbent arra, hogy a sok pénze miatt ott térdel körülötte az egész ország és úgy lesik szavát, mint a kinyilatkoztatást.

Detroit egyetlen színházában például háromemeletes villanyreklám ordította világgá ezt a néhány szót:

„HENRY FORD SAYS: IT IS A GOOD PLAY." (Henry Ford mondja: ez egy jó darab.) És a közönség elfogadta a nagy Henryt, mint kritikust és minden este megtöltötte a színházat.

De a nagy Henry, mint orvos is bevált, mert amikor a Detroit News riportere megkérdezte tőle, mi a hosszú élet titka, az autókirály halálkomolyan így válaszolt:

„Szerintem a helyes életmód elősegíti az élettartamot. Mindenkinek azt ajánlom, amit én csinálok már évek óta. Reggel hatkor felkelek, lemegyek a kertembe és kiválasztok néhány nyers sárgarépát. Ezt szopogatom tízig. Természetesen mindig sétálgatva a kertemben. Ezután beugrom az uszodámba és húsz percig úszom a langyos vízben. Nem dohányzom, nem iszom szeszes italt, vizet is keveset. Aztán bemegyek a kápolnámba és ájtatoskodom tíz percet. Délben könnyű lunch, magyar cigányzene mellett, ami megnyugtatja az idegeket. Aztán kezdődik a munka. Ebéd után sohasem szoktam lefeküdni."

Ezt a vérfagyasztó baromságot hatalmas al- és főcímekkel közölte a Detroit News, mert Ford mondta és ha ő mondja, akkor biztosan úgy is van, másképpen nem lenne annyi rengeteg pénze.

Arról nem beszélt a derék öreg, mit csináljanak azok a milliók, akiknek nem áll módjukban sem sárgarépát, sem semmi más egyebet szopogatni a saját kertjükben, mert egyrészt nincs kertjük, nincs répájuk és főleg nincs dollárjuk, amiből szopogathatnának.

Amikor néhai Major Sicu, a világhírű pesti karikatúrista Detroitban járt a Hearst-lapok megbízásából, én kalauzoltam és figyeltem hogyan rajzolta remekbe Henry Fordot és amikor a karikatúra elkészült, megkértem Fordot, írja alá a rajzot, mintahogy minden más híresség is megtette Majornak ezt a szívességet.

Ford megnézte a rajzot, aztán komolyan és határozottan megcsóválta a fejét:

— Ez nem én vagyok — mondta.

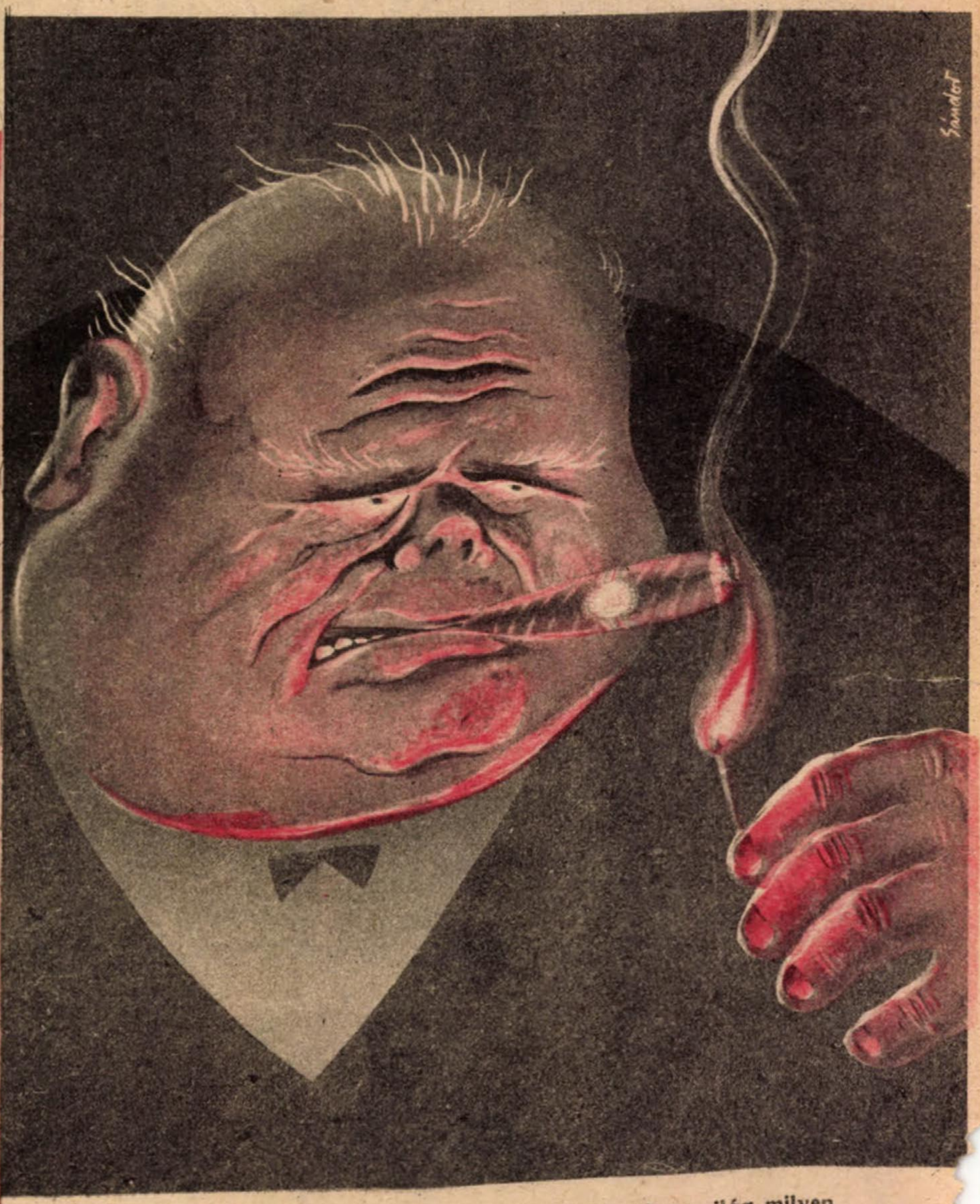
Gondoltam, ezt a vitát könnyű lesz megnyerni. Rövid előadást tartottam a fénykép, festmény, arckép és a torzkép közti különbségről. Úgy beszéltem vele, mint egy csecsemővel. Ford figyelmesen végighallgatott:

— Ez nem én vagyok. Nem írom alá! — mondta és elhagyta a helyiséget.

Meghalt, de soha nem hitte el, hogy karikatúra is van a világon. Pedig ő maga is karikatúra volt, egy haldokló társadalom ijesztő torzképe. Béke poraira.

K. P.

Churchill és a szivarja

— Egy kis gyufaszál — és a szivarom máris ég. És a világ milyen nehezen gyullad!

Kétlaky Kamill a magyar–osztrák mérkőzésen

Mérkőzés előtt 15 perccel:

— A magyar csapat nem is győzhet itt, kérem! Bécsben tudják ám, hogy a foci nem politika! Ha a válogatott győzni akar, akkor vissza kell térni a klubrendszerre. Fradiból, Goldbergerből, meg ilyenekből lehet válogatottat csinálni, de Édoszból, meg Honvédből, meg Textilesből, ki hallott még olyat! Bécsben foglalkozás a textiles, itt meg csapat!

Mérkőzés előtt 1 perccel:

— Nézzenek oda, milyen stramm fiúk ezek az osztrákok! Látja ott azt a kis vállast? Az maga hármat rúg a magyaroknak!... Micsoda? Hogy az Puskás? Nem értem. Hát melyik az osztrák válogatott kérem?... Ahá. Na, mindegy. A tudás győz...

A mérkőzés 5. percében:

— Kérem, a mérkőzés nyilt, kérem! Persze, a magyarok makacsok, szintén támadnak, dehát nyugaton ésszel futballoznak, nem szakszervezeti tagsággal! Az erősebb győz!

Az első magyar gól után:

— Micsoda dugó volt ez, kérem! Ez tényleg Puskás volt, kérem! Hát ez igen. Jöhetnek ezek a bécsiek tanulni hozzánk! Nincs párja a magyar focinak, kérem!

A második magyar gól után:

— Hajjaj, kérem, mi lesz itt! Megmondtam, 10 gólig meg se állnak ezek a fiúk! Előre tudtam: a magyar foci nem idegen foci! Bécsben sok a keringő, kevés a tudás. Nálunk nem tőkés sport van, kérem, hanem igazi sport! Még 10 magyar nemzetiszínű gól, aztán mehetnek haza a frajlányokhoz!... Hé! Nézd a lúdtalpú bécsi svábját, hogy talpal!... Tán suszter maga odahaza, vigéc?!

Félidőben:

— Ja, kérem a labda ugrik. Hol itt, hol ott pattan a kapuba. Nem vitás azonban, hogy ez az egy osztrák gól, ez felért két másikkal. Kérem, ezt rúgták! Hálóba. Bele! Mehetett volna fölé is, de belement, kérem, Grosits oda se szagolt. Ja, kérem, könnyű azt csak odavágni, hogy Bécsben csak keringőznek...

Kiegyenlítés után:

— Hát igen, itt nincs vita! Szedett-vedett csapattal nem lehet kiállni. Futballista kell ide! Ezek nem albánok, kérem! Ez a bécsi szív: nem hagyni, egyenlíteni és győzni! Győzniiii! Most még jön 6—8 osztrák gól és mehetünk a csapatunkkal zabot hegyezni.

3:2 után:

— Nem könnyű csak úgy leteperni a magyart, kérem! Ezer éve állunk itt a vártán, a Duna-medencében, sipcsonttörés nélkül! 5—6 gólt még beakasztunk nekik és mehetnek haza Strausszal keringőzni!

3:3 után:

— Nna, itt van! Ugy játszanak velünk, mit kandur a kisegérrel! Hagytak 3 gólt bekaparni, nagy kínnal, most aztán lelépik a híres újtípusú sportembereinket! Mondtam: a tudás győz!

Mérkőzés végén:

— 4:3-ra győzött Magyarország! Előre látta mindenki, kérem! A sporthoz politika kell, kérem, nevelés! Mehetnek a svábok zabot hegyezni. Vagy keringőzni.

Alföldi Imre

A washingtoni álmerénylet

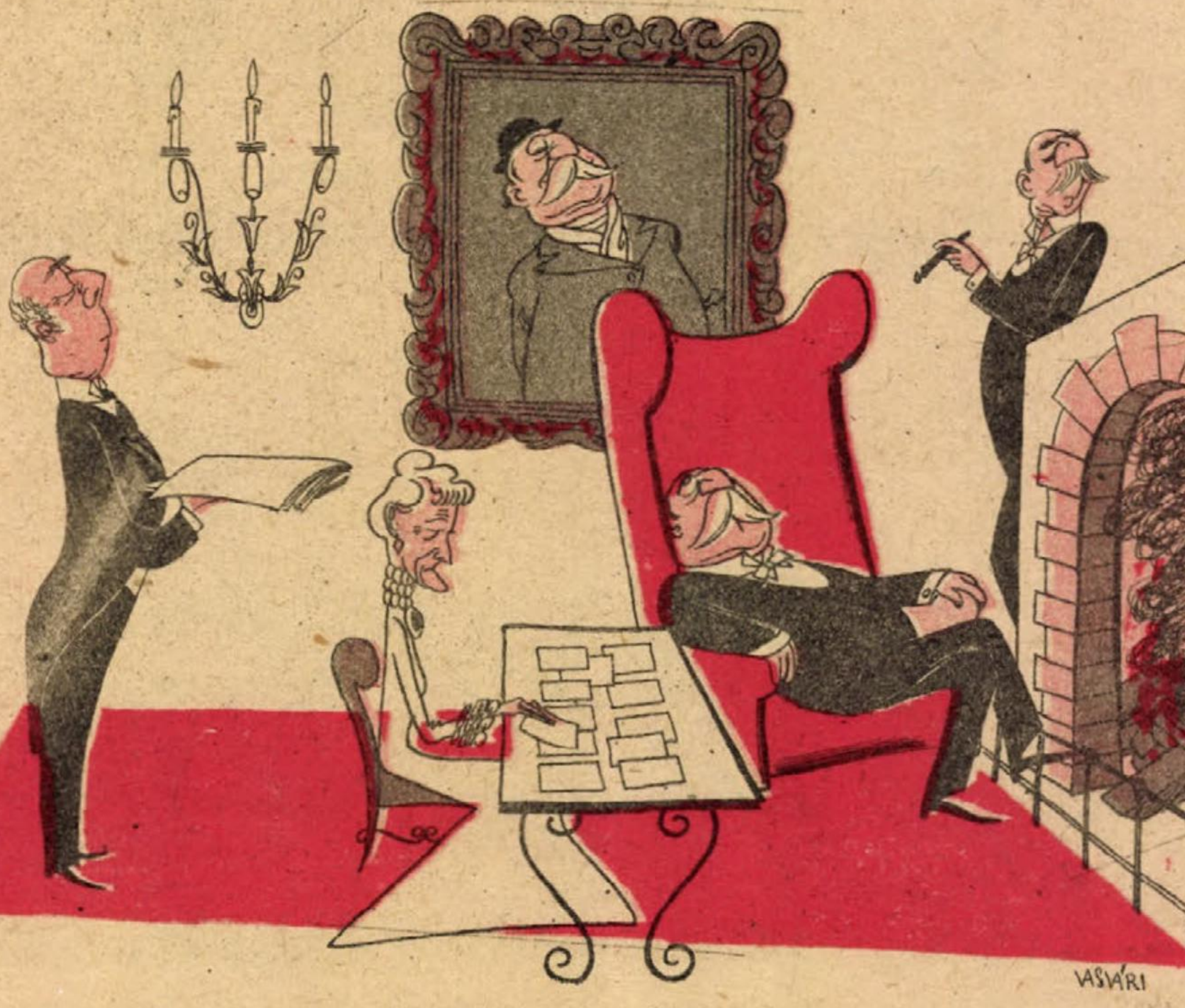
— Félre detektív urak, Trumant jöttünk lelőni!
— Nem lehet kérem.
— Bocsánat, így van megbeszélve!

Felavatták a dunavölgyi Timföldgyárat

Volt tőkés: Hogyan tudták nélkülem ezt a hatalmas gyártelepet felépíteni?
Munkás: Hogyan? Jobban, gyorsabban és könnyebben.

Lordéknál

— Kegyelmes uram, meghalt G. B. Shaw.
— Jelentse külföldre John, bennünket nem érdekel.

Kedves Ludas Matyi!

A Kapás-utcai OTI, azaz immár SZTK-rendelő komoly apparátus. Van itt minden, ami kell a beteg embernek, fülgyógyászat, gégészet, szemészet, belgyógyászat s természetesen sebészet.

Na és természetesen bürokrácia is van.

A napokban kezembe fájdalom lépett, aprócska kelés lett a fájdalomból, aztán nagyobbacska és még nagyobbacska, hát elmentem fölvágatni.

Beléptem a sebészeti rendelőbe, köszöntem s közöltem az illető orvossal, hogy nem bánnám, ha fölvágná saját tulajdonomban lévő tályogomat, mert esetleg orbánc lesz belőle s még idő előtt meghalok. Az orvos szomorúan rámtekintett, fájdalmasan legyintett s kedvesen bár, de elutasítóan mondá: „jöjjön kérem egy hét múlva, nekem most a hóvégi kimutatásokat kell elkészíteni".

— Na, de a kezem, a kezem — esdekeltem s szememmel megsimogattam egy sebészbicskát.

— A jövő héten kedves uram, csak a jövő héten, — szólt az orvos s merengve, fájdalmas mártirarccal beletemette fejét, kezét, felső testét, az aktahalmazba s azontúl én és a tályogom már nem is léteztem számára.

Azóta eltelt egy pár nap, én szerencsére nem kaptam orbáncot, de azt kérdem és joggal, milyen intézkedés folytán kell egy orvosnak, hivatása gyakorlása helyett, rendelési idő alatt rubrikák, ívek, lajstromok kitöltésével tölteni idejét, ahelyett, hogy a betegekkel foglalkozna.

Egy biztos: nagyon-nagyon helyes s jó volna, ha a bürokrácia átkozott tályogát, rosszindulatú kelevényét végleg s mindörökre kivágnák társadalmunk életéből, mindenféle rubrikák kitöltésének mellőzésével.

Roch Géza
Szikra-nyomda

Egy vállalatvezető figyelmébe

A sün: Tessék csak bátran kritizálni, én nem kívánom, hogy kesztyüs kézzel nyúljanak hozzám!

Felhőmama meg a felhőlányka

— Csak essél bátran kislányom, a mélyen szántott föld megőrzi a nedvességet, most már egy csepp se megy kárba!

475 millió ember közbeszól

— Azsiáról beszélnek az urak? Ne felejtsék el, hogy én is itt vagyok!

A merénylet sem, fenékig tejfel

Mr. Harry Truman megevett két lágytojást csészében, felhajtott rá egy pohár gyomorkeserűt, majd odafordult a titkárához:

— Mondja fiam, mi is a ma délelőtti program?

— Az elnök úr ellen végrehajtandó gyilkos merénylet részletes megbeszélése.

— Ah, persze, persze. Utóbbi időben egy kissé feledékeny vagyok, — szólt elmerengve és keresztbevetette lilacsikos pizsamába bújtatott lábszárait. A titkár részletes tervezetet nyujtott át.

— Hm, hm, — bökött az elnök a papírlapra, — aztán megbízhatóak az orgyilkosaim? Nem valami zöldfülű paccer banda, mi? Nehogy nekem itt blama legyen, fiam, mert repülnek valamennyien!

— De elnök úr, — hebegte a titkár. — Mind príma munkaerő. Bob Hirigh nemzetközileg elismert tekintély a szakmában, James Bidlake pedig, aki a géppisztolyt fogja kezelni, nemrég adta ki nagysikerű könyvét kezdők számára: „Hogyan bér- és orgyilkoljunk feltünés nélkül" címmel, amely egyike a legkeresettebb slágereknek a piacon. A többiek is csupa márkás név: átmenetileg lekracholt sikkasztók és kasszafúrók, akik a nagy konkurrencia miatt az utóbbi időben nem jutottak komolyabb munkához és jól jön nekik az a kis pénz. Amint látja, elnök úr, nincs ok a nyugtalanságra.

— Oké — felelte Truman, — a sajtó és a film emberei értesítve vannak? Figyelmeztetem fiam, hogy ennek a merényletnek úgy kell mennie, mint a karikacsapás. Elvégre egy amerikai elnöknek adnia kell a presztizsére.

— Nem lesz semmi baj, elnök úr. Az ujságírók a hallban lesznek elhelyezve, a filmhíradó a garderobszekrényben kap helyet. Sajnos, a televiziót csak a spájzban tudjuk felállítani, ahonnan ez alkalomra el kell távolítani a befőtteket, meg a zsíros bödönt. A szpikernek, aki a helyszíni közvetítést vezeti, már így is csak a papírkosárban jut hely. A detektívek, akik a tüzelést viszonozni fogják, a fürdőszobából rontanak elő és törölközőbe csavart könnygázbombát dobnak a merénylők közé, akik a középső főajtón fognak bejönni, mert ez a legjobban fényképezhető része a hallnak. Továbbá intézkedés történt, hogy az általános lövöldözésre való tekintettel Mrs. Truman őnagysága, valamint a selyempincsi, akiknek az idegei nem bírják az efféle zajos időtöltést, a merénylet tartama alatt a nyári lakban tartózkodjanak.

— Helyes — szólt az elnök, — szóval nincs semmi nehézség?

— Volna egy — vakarta meg fületövét a titkár, — Bob Hirigh és James Bidlake, mikor felvették a munkáért járó ötezer dollárt, aggodalmukat fejezték ki, hogy mi lesz akkor, ha esetleg a nagy lövöldözésben véletlenül a fűbe harapnak?

— Hah! Az a bitang, aki rongyos ötezer dollárért az Egyesült Államok elnökének dicső életére tör, az megérdemli, — mondta Truman haraggal és méltóságteljesen beleharapott egy kétszersültbe.

Németh Zoltán.

Mr. Hadianyaggyáros magyaráz

— Borzasztó ez a sok bombavetőgép!

— Ez szükséges rossz, szivecském. Rossz azoknak, akiket elpusztít a bomba és szükséges nekünk, mert rengeteget keresünk vele.

Beszélgetés a villamoson

Két úrnő beszélget a
Villamoson:
„A piacon nincs semmi,
Aranyosom!
Vettem ezt, azt, mit főzzek?
Nincs mit enni!
De legjobb mégis egy nagy
Kacsát venni.

Tudod, a zsírját annak ha
Kisütöm,
Pecsenyéjét nokedlival —
Elütöm!
Rizs, krumpli nincs; mit főzzek?
Nincs mit enni!
De legjobb mégis egy nagy
Kacsát venni!

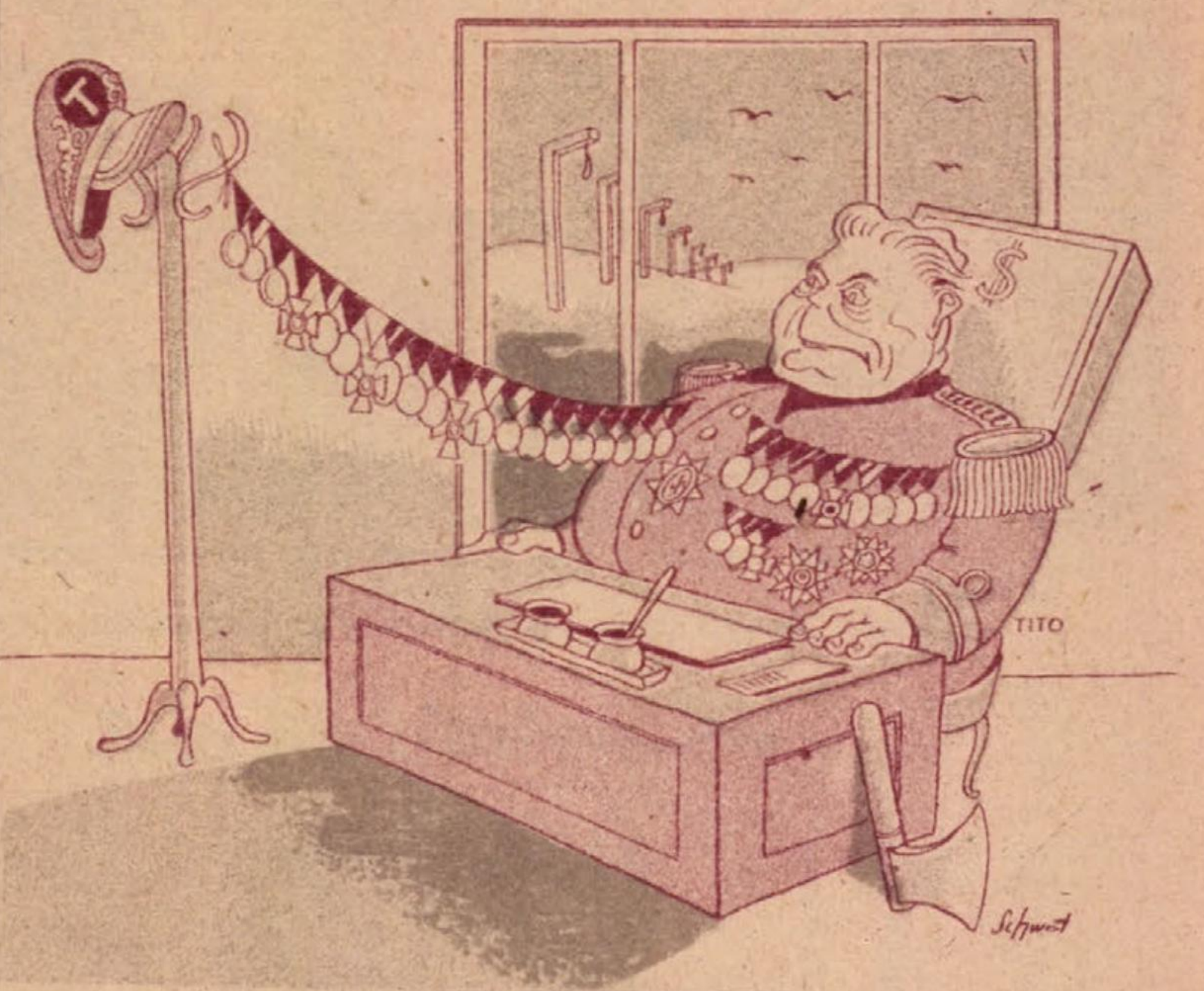
Tudod, drágám, uram a
Méltóságos,
Ki sem mozdul, mert vörös
Ez a város.
Otthon dohog dühében:
Nincs mit enni!
Hát legjobb ezért egy nagy
Kacsát venni!

Robog, robog a telt hasú
Villamos.
Susog, kotyog két éhező
Méltságos.
Mért e sok zászló? Mit kell
Ünnepelni?
Nem érdekes! Rohanok
Kacsát venni."

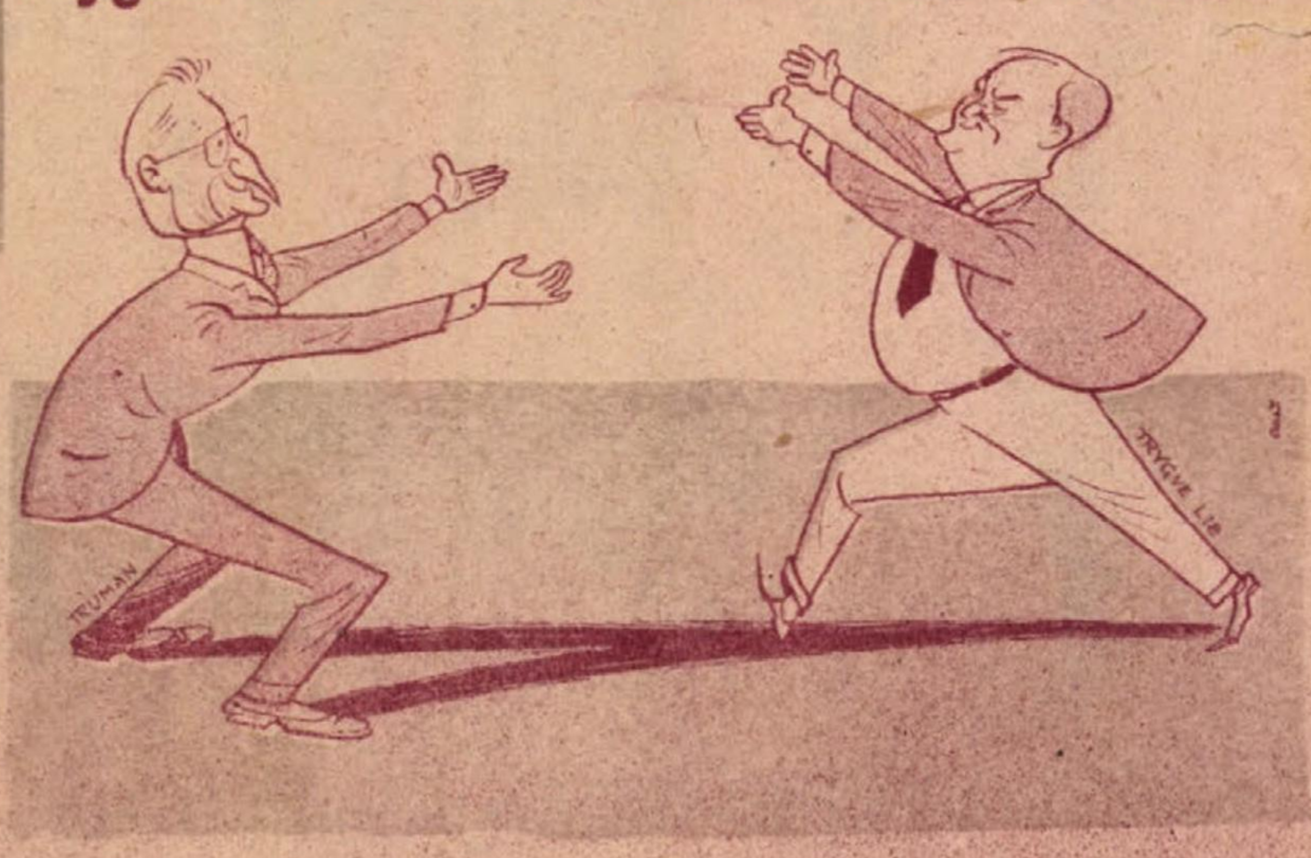
K. Gy.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ
Szerkesztőség: Budapest, V., Honvéd-utca 10. Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal: Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3. Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda offset-körforgógépén V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly

TITO ÚJÍTÁSA

Trygve Lie továbbra is az ENSz főtitkára

— Keblemre, Trygve! Eddig is szerettelek, de amióta Visinszkij leleplezett, imádlak.

KULÁKPORTRÉ

A kulák beül a nagyvendéglőbe, rendel egy litert a jobbikból és néz a levegőbe. Akkor letelepszik mellé egy régenlátott ismerőse, bizonyos Csopaki Pál.

— Mi ujság, Balázs? — kérdezi a kuláktól, minekutána lekezeltek.

— Ujság, ujság! Honnan tudjam? Hát telik énnékem ujságra? Ha tellenék, akkor se tudnám elolvasni, nem érek én arra rá. Dolgozok én látástól vakulásig. Nincs semmim, de amim van, azt a magam munkájából szereztem.

— Nincs egy szál gyufád, Balázs?

— Nekem? Gyufám? Persze, mert most az járja, hogyha kulák, hát mindene van! Még a bőre alatt is van neki! Pedig...

— Jól van no, Balázs. Beszéljünk másról. Nézd, milyen szép macskája van a vendéglősnek...

— Macska? Könnyű annak a macskának, annak bundája van, nekem meg nincs egy göncöm, amit felvegyek télire...

— Hát ez a szép prémeskabát itt a széken?

— Hát ez az egy. De csak elkeseredek, ha arra gondolok...

— Jól van no, beszéljünk másról. Hány óra van ilyenkor, Balázs?

— Persze! Értem én! Az óra! Avval vagy megakadva, mi? Azért, mert arany! Hát osztán! Sok munka van abba! Sok pénzt kellett kiadni kölcsönbe annakidején, meg szaladgálni a kamatok után, ameddig összejött! Verejtékes szerzemény az!

— Ne haragudj már, Balázs, hiszen csak beszélgetünk. Azt hittem, ráérsz.

— Hát osztán, ha ráérek? Már az is baj? Mert egy kicsit ráér az ember? A két cselédem dolgozik azért otthon, ne félj, mindig van munka a szegény ember házánál...

— Hogyne, hogyne, persze... Hú de megéheztem! De megenném most egy kis paprikásszalonnát, Balázs!

— Aha... Szalonna... Értem én! Mindig ezt dörgölik az orrom alá! Mért, mert kukacos szalonnát adtam a cselédnek, azért kellett úgy rámmászni? Hát osztán? Nem erőszakoltam én azt a cselédet, hogy megegye! Hagyja ott, ha nem tetszik neki. Hallottak már ilyet...

— Balázs, Balázs, te mindig másrul beszélsz!

— Én beszélek másrul? Hiszen egyebet se csinálsz, csak a magánügyeimet firtatod! Látom a szemeden, hogy most már a zsizsik jön! Az ember egy liter bort se ihat meg nyugodtan!

És rendel még egy litert.

Gergely Miklós.

Az öreg donna meg az új lovagja

— Jó hírt hozok Franciska! Bebizonyítottam az ENSz-nek az ártatlanságodat!

— Neki ne adj Samu bácsi, mert rossz volt!
— Ejnye no, Marianne, Hanzi megigérte, hogy jó fiú lesz és téged csak akkor ver meg megint, ha én mondom neki...

Kis emberek közelről
Trygve Lie

Trygve Lie, akiből Truman újra ENSZ-főtitkárt csinált, Norvégiából jött. Ezért van az, hogy főtitkári működése során sohasem az igazságot nézte, hanem éppen fjordítva.

— Én mindig csak az Egyesült Nemzetek érdekeit nézem — szokta büszkén mondani, mert igen büszke ember.

Ha megkérdik tőle, hogy milyen egyesült nemzetek azok, amelyeknek ő az érdekeit nézi, akkor sem jön zavarba:

— Az Amerikai Egyesült Nemzetek.

Trygve Lie — akinek neve egyébként magyarra fordítva hazugságot jelent, de Truman nemcsak ezért pártfogolja — amikor meghallotta, hogy továbbra is ő lesz az ENSZ főtitkára, majd kiugrott a bőréből örömében és ujjongva mondott köszönetet Trumannak.

— Szót sem érdemel — mondta kedvesen Truman. — Maga csak tegye mindig azt, amit én mondok, akkor embert csinálok magából fiam. Maga az ENSZ főtitkára marad, ameddig én elnök leszek Amerikában.

Trygve Lienek búsan lebiggyedt a szája:

— Csak olyan rövid ideig?

Rákosi elvtárs beszéde után

A bányász: Utánam, fiatalok!

Amerikai sport

A Newyork Siphorn Company — Philadelphia H. C. jégkorongmérkőzés után még javában folyt a súlyosabb sebesültek eltakarítása és a játékvezető éppen az utolsókat rúgta a partjelzőbe, amikor megkérdeztük Mr. Dean Bizniszt, a hírneves bank- és sportvezért, hogy van megelégedve a látottakkal?

— Elégedetlen vagyok, — jelentette ki Mr. Biznisz. — A közönség nem azért fizet a jegyekért búsás felárat a feketepiacon, hogy ilyen gyengeiramú, lanyha mérkőzést láthasson. Figyelte? Egészen az első félidő végéig egyetlen törés, repedés, de még egy vacak kis ficam sem történt! Hát ez sport? Ezek sportemberek?! Amikor a közönség jogos felháborodásában esernyőket és üres palackokat kezdett a pályára bedobálni, akkor kicsit megemberelték magukat. És ekkor történt az a bordatörés a balhátvéddel. De kérdem, vérbeli sportmeccs és igazi küzdő szellem-e az, amikor félidőben az edzőnek ötven dollár felárat kell igérni minden sípcsontrúgásért, továbbá húszat egy-egy gyomorszájbakönyöklésért? Hova jutunk így kérem? Tavaly még a kapusunk a rendes havi fizetéséért is átlagosan hat fogat vert ki mérkőzésenként.

— És mit szól Mr. Biznisz az új középcsatárhoz?

— Eh, ne is beszéljen róla! Két hátvédet és egy fél csatársort kótyavetyéltünk el potom árért, hogy ki tudjuk fizetni érte azt a százötvenezer dollárt, ötvenezret költöttünk reklámra, az összes fogpasztákról az ő arcképe vigyorog szerteszét — és most itt van! Néhány álmos fültövönkólintáson kívül semmit sem produkált.

— Hát igen, — sóhajtottunk — nehéz kenyér ez.

— No, de nekem mennem kell — búcsúzott. — A sport, ez a nemes, férfias és tiszta kedvtelés új kötelezettségek felé szólít. Ugyanis holnap lesz a nehézsúlyú ökölvívó világbajnoki döntő és még meg kell állapodnom Bob Burkeval, hogy mennyiért hagyja magát kiütni a tizenkettedik menetben.

Ludas Matyi az ÁPRILIS 4. gépgyárban

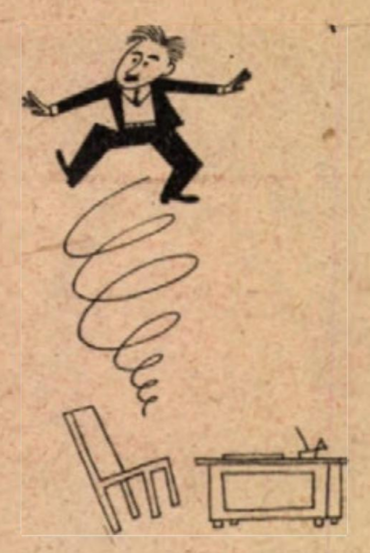
Dióhéjban

Általános benyomás: kedvező. Derűs arcok, sok fiatal, erős tempó. Kevés a hely. Nem jó dolog. Építkezés folyik. Jó dolog. Elektromos Művek és Tervező Intézet között huzavona. Nagyon rossz dolog. A termelés emelkedik. A kazánműhelyben süvítenek a légpisztolyok. A termelés nyár óta kétszeresére emelkedett. Az öntőde termelése emelkedik, selejt csökken. Nagyon jó dolog. Koszt néha gyenge. Bablevesben kolbász csak dekoráció. Kevés a hozzájárulás. Nem jó dolog. A népnevelőmozgalom fejlődik. Értekezletek gyakoriak, (hozzászólások ritkák.) Az ifik példamutatóan agitálnak. Remek dolog. Az exportbrigád első a versenyben 263 ponttal. Láng-gyár 170 pont. Bravó! Versenymozgalom rossz volt. Doroszlay elvtárs kezébe került az irányítás. Megnéztük a kezét: két erős, dolgos munkáskéz. Megnyugtató dolog. Máris 4 brigád és 85 egyéni versenyző a szaporulat. Sportmozgalom fejlődőben. Ludvig lelkes, öreg sportfiú. Kerekházi elvtárs marathoni futó, többszörös bajnok, 42 éves. Naponta beszalad Érdről és vissza. Jó dolog. (Neki!) Vezető elvtársak példás önkritikával feltárták a hibákat. Nagyon jó dolog. „Nyugodtan kihozhatjátok a hibákat, elvtársak, mert biztos kijavítjuk őket.“ Kihoztuk. Tessék megnézni a rajzainkat. Van köztük jó dolog és rossz dolog.

— Miért csak kétszáz forint Békekölcsönt jegyzett?
— Nem tudok többet kérem, a fizetésem csak kilencszáz forint, egy házam van csak és ez az egy nadrágom, ezt is úgy kinőttem, hogy kilátszik a csikos zoknim.

Tíz százalék rugalmasság

Az eredeti ember holtig megtartja sajátságait.

Egyik értelmiségi eredetű eredetiség, például a munkafelajánlások során vállalta, hogy — rugalmasságát tíz százalékkal növeli.

Hirtelen nem is tudtuk kitalálni, milyen irányba kívánja a delikvens kiterjeszteni rugalmasságát s a kétség miatt oknyomozni kezdtünk.

Hát először is az derült ki, hogy nem egyéniségét akarja rugalmassá tenni (MHK-ra sem jelentkezett), tehát nem kíván rúddal többet ugrani, mint amennyit eddig sem ugrott.

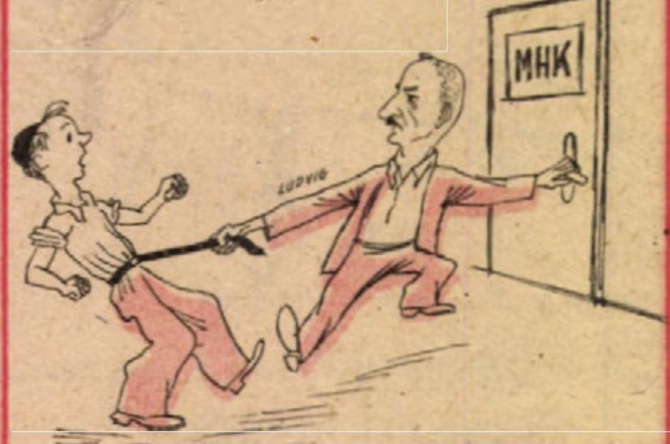
További szimatolás után az is kitűnt, hogy a munkájától sem akart tíz százalékkal rugalmasan elszakadni, nem beszélve arról, hogy akarva, nem akarva elszakadt néha több százalékkal is.

Fölmerült még több meggondolatlan elgondolás, végül azonban rájöttünk: a fölajánlásban s a fogalmazásban járatlan rugalmas ember a munkájához való jóviszonyát akarja megjavitani s nem önmagát akarja átképezni tíz százalékkal rugalmasabb gumilabdává.

Megtörtént

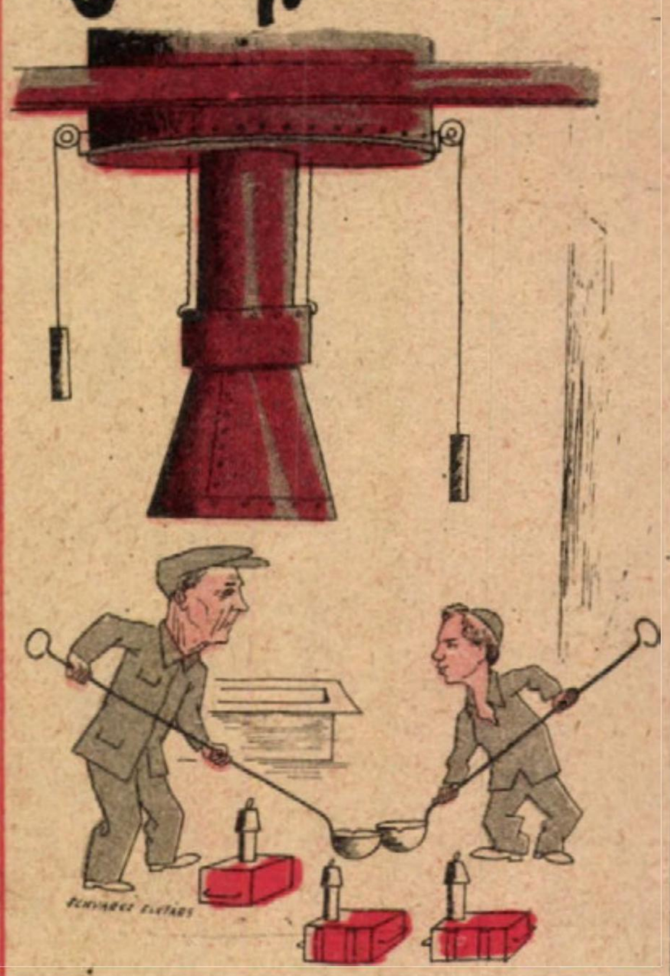

— Készen van az új tanműhely. Nem hiányzik semmi?
— Nem tudom megállapitani, mert sötét van.
— Megvan! Elfelejtettük bevezetni a villanyt.

Ludvig sportfelelős: Látod öcsém, mert gyenge vagy, könnyen el tudlak húzni emhákázni. Ha emhákáznál, erős lennél és akkor nem tudnálak könnyen elhúzni, de akkor nem is kellene.

Összehasonlítás

Üzemlátogató brigádunk ha kimegy a gyárba, tud tiszteletteljesen bólogatni, serényen dicsérni, de ha a csodálattól ámul is, ezt kifelé gyakran mérséklettel mutatja.

A fémöntődében is viszonylag fölényesen jártattuk körül vizslatekintetünket, de látva Schwarz elvtárs és tanítványai remek munkáját, még egy szót sem ejtettünk ki, amikor lélekben máris hasraestünk. Schwarz elvtárs és ifjú famulusa ottlétünkkor éppen forró bronzzal kocintottak s csak bámultuk, ahogy a meleg italból remek csapágyak józanodtak a formákba.

Schwarz elvtárs és két segítőtársa, több mint százszázalékkal öntenek többet, mint elődjük, a sikkasztó, saját számlájára dolgozó Grábics. Ez a Grábics, mikor kijött a bunkerból, visszament a gyárba. Ismerve a helyi viszonyokat, okosan elrejtett egy vagon fémet s amíg a készlet tartott, s azután is, jónéhány tisztelendő úr volt, akik nem ingyen és nem bérmentve Grábicstól szerezték be szükséges bronzszentjelket.

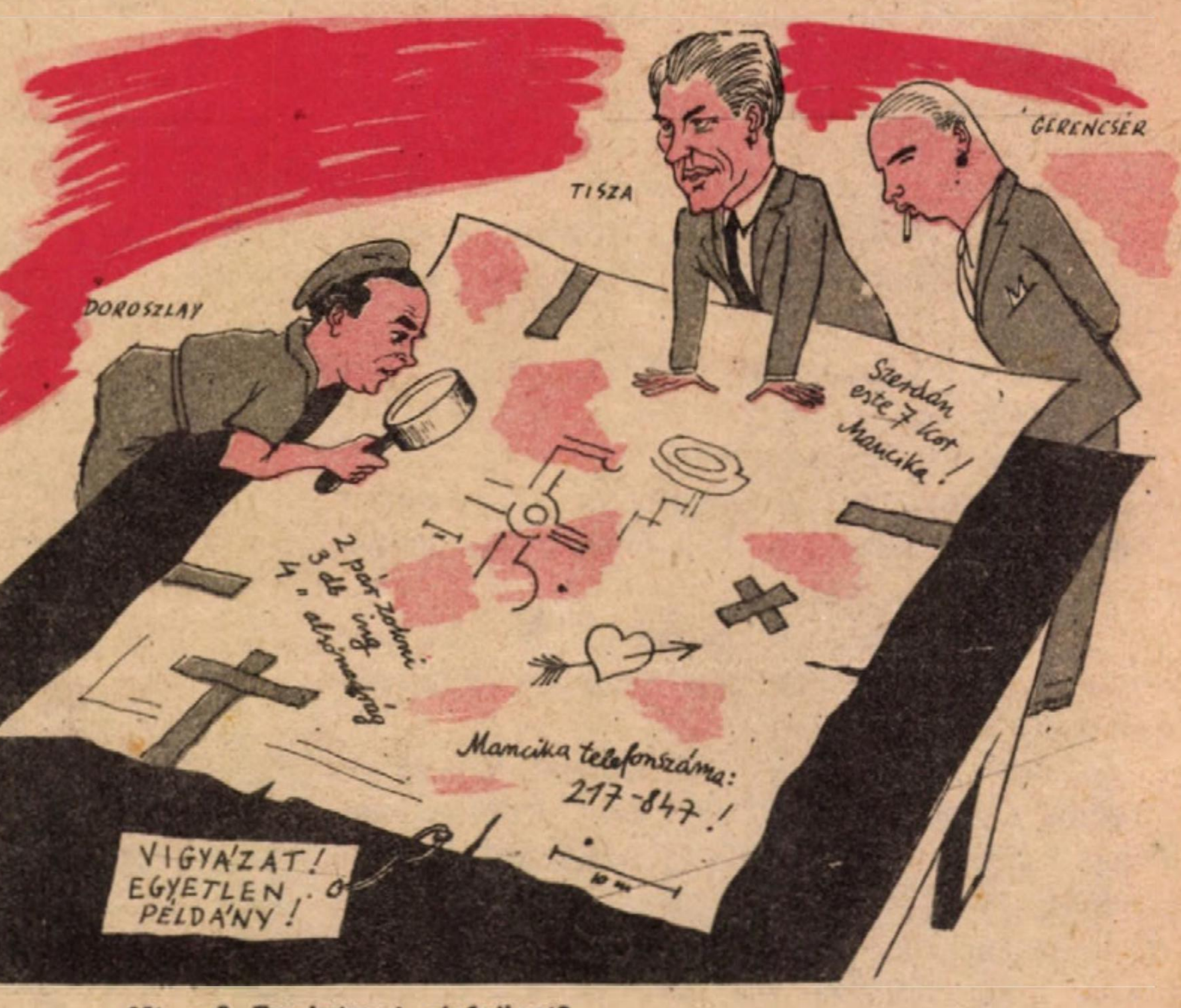
Grábics ugyanis munkaidő alatt a gyár anyagából öntött Madonnát báránnyal, szent Euforiát, amint éppen tüskét szed a talpából, meg kis zebrát, aranyos nyuszikát s fuserált a derék Grábics mindent, amit kint a kertek alatt el lehetett adni.

Grábics maga is szentéletű volt, szerette a magányt s szeretett úgy kiosonni a gyárból, hogy egy-két bronzba öntött boldog Özséb, kicsinyke zsiráf ott csüngjön a kabátja alatt. De, a finoman cizellált szobrok nem tudták pótolni a csapágyakat és a többi nemes alkatrészt s egyszer, amikor kitört a botrány, szentéletű Grábics úr megtanult szárny nélkül repülni.

Grábics elment, Grábicsok és társaik tűnőben vannak egyéb műhelyekből is, s amint Schwarz elvtárs példáján látjuk, mindenütt, ahol kiszórjuk a szemetet, tisztult légkörben folyik az újabb eredményeket, újabb sikereket hozó munka.

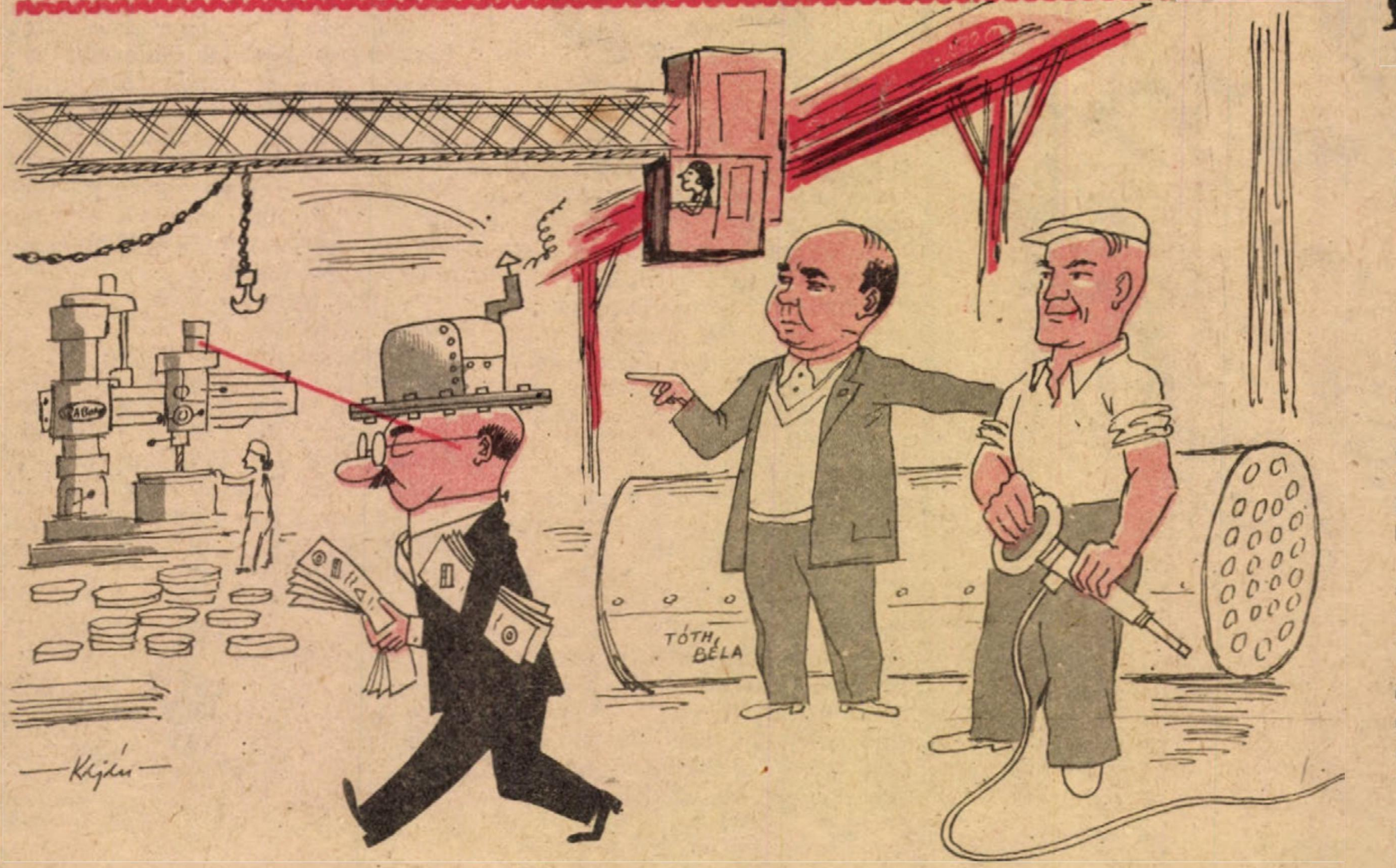
Sok a panasz a műszaki rajzok ellen

— Mi ez? Egyiptomi sirfelirat?
— Hát nem is műszaki rajz.

A hivatalokban félnyolckor kezdődik a munka. Képünk a hét óra tíz perces autobuszt ábrázolja, amelyre így kell az utasokat csalogatni. A hét huszas autobuszt, amellyel az alkalmazottak az utolsó pillanatban robognak be a gyárba, nem tudtuk lerajzolni, mert szétpukkadt és most javitóban van.

Tóth párttitkár: Nézd szaktárs, ezt a vaskalapot is ideje volna már beolvasztani.

Helyszűke

Több ismert fizikus és az én saját, alaposan megfontolt véleményem szerint is egy helyen, egyidőben csak egy tárgy foglalhat helyet. Tehát egy sámli helyén ugyanabban az időben nem lehet egy másik sámli s aki ezt tagadni próbálná, kétségkívül hijján van minden fizikai szakismeretnek.

Azonban fizikus ide, fizikus oda, s az alapos meghatározások tömege akárhova, az Április 4. gépgyárban mégis baj van a fenti alaptörvénnyel, mert az aránylag aprócska gyártelepen kétszer-háromszor több dolgozó gyúrja a hazai ipart, mint amennyit annakidején elképzeltek a volt tulajdonosok.

Ember-ember hátán, kazán-kazán mellett s ha mondjuk Archimedes betoppanna, alaptörvényekhez szokott egyénisége a gyárban látottak alapján, egész biztos új meghatá[illegible]zást eszelne ki. S ha mondjuk a régi porráomlott Röckök, a hajdani gazdák toppannának be, irigy bámészkodással tapasztalhatnák az építkezés megindulását, amely bő helyet biztosít majd az egyre növekvő termelésnek és amely megint visszahelyezi a fizikusok ismert megállapítását, amely szerint egy helyen, egyidőben csak egy tárgy, egy ember foglalhat helyet.

Jövő héten: Ludas Matyi az ÉTELGYÁRBAN